

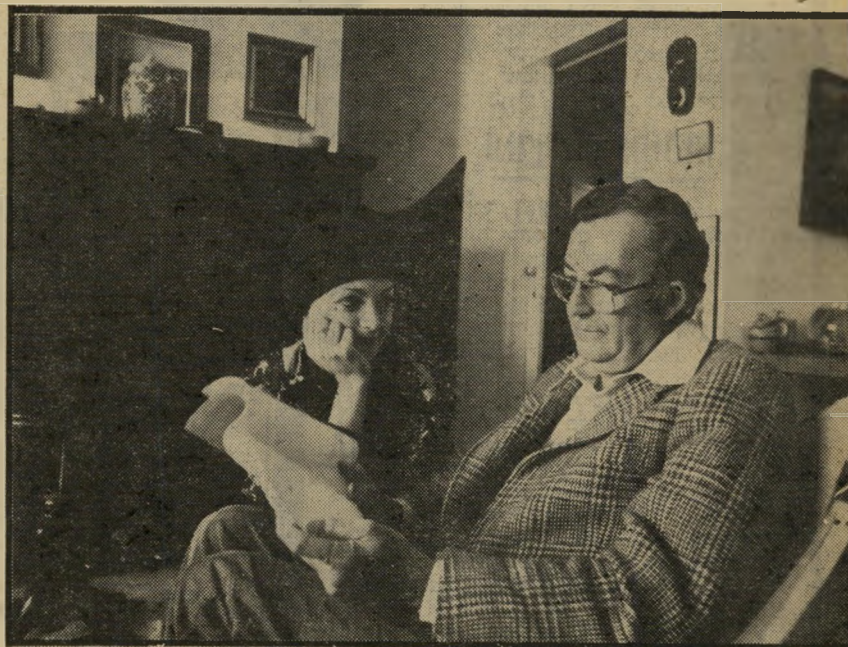
(המשך מעמוד 63)

אחר הכישלון של אדם היתה איריס מדוכאה. הדוגמנות וצילום הפירסומת היו טובים יותר. היא עבדה. היא החליטה לקחת את עניין הציון ברצינות. ולנסות לפאריס ולאמסטרדם כדי ללמוד ציור. או נפלה עליה הצעה שצעירות כמוה יכולות רק לחלוטם עליה. אחד מעשירי איראן, צעיר פרסי בשם דניאל, אשר שלח ידו גם בהפקת סרטים, ראה את אדם. הוא הגיע לביתה של איריס. והציע לה חוזה לשלושה סרטים. כאשר השכר לכל אחד מהם היה אמור להיות רבע מיליון לירות. סכום ענק באותו הזמן — שנת 1975.

בשירתה חשפה איריס את עצמה. יותר מאשר בכל עיסוק אחר שבו עסקה. היא סיפרה על מאבקה. מאבקה בבית. על כשלונו חיי הנשואים של הוריה. על ה קיבוץ והדסים. על אהבותיה והציונים. במשך שנים כתבה איריס את שיריה בכל הזדמנות. במסעדה. באוטובוס. בטיסה. את ספר השירים הראשון שלה הקדישה לאהבה הגדולה של חייה. אורי גלר. יש לה עוד תוכניות רבות. „אני רוצה לחזור ולהצטלם. לחזור ולדגמן. זה נותן לי מנוחה נפשית כדי לעסוק אחר כך בציור ובכתיבה. אני מקווה שהסיפור ה

אירים במדרכתיהם (1971) המנהל אסר

אירים ואביה האב התיך

איריס יצאה לאיראן עם המפיק. אך התברר לה כי לא תוכל להשיג זמן כה רב בארץ שלא מצאה חן בעיניה. היא ויתרה על שלושה ריבועי מיליון הלירות וחזרה לארץ. או לחלו להתפרסם במדורי הרכילות הרומנים הגדולים. הראשון והמפורסם ש בהם היה איש הקסמים אורי גלר. את גלר היא לא ראתה כבר זמן רב, אולם את רישומה של איריס אפשר למצוא בספריה. ואת דמותו אפשר למצוא בציוריה. אחר כך היו לה כמה רומנים. שעשו יותר כותרות במדורי הרכילות מאהבה. בועז שרעבי, אבי עופרים וואלי פאנוב. הפרק האחרון בחייה של איריס הוא השירה. היא החלה כותבת שירים שהק סימו את כל מי שקרא אותם. הילדה-אשה הפכה משוררת אשר ספריה נחטפו לא רק עלידי בנות העשרה. הרוצות ההידומות לאיריס דוידסקו. אלא גם עלידי מבקרי שירה. שראו בה תגלית של ממש.

במדינה

מנגנון

הקורבן הרביעי

אנשי הליכוד מצאו הזדמנות

להיפרע ממונה מחקת

החדשות של הטלוויזיה, השוא

עדיהם, ודרשו לפטר אותו

„לא ידעתי מה לעשות.“ סיפר בשבוע שעבר, כשהוא נרגש כולו. ח"כ הליכוד יורם ארידור, כאשר ישב במיוזון הכנסת. „ראינו את הראיון עם סמדר הרן בטל-וויזיה. זה היה מזועזע. אבל הוועוע שלי בא רק אחר-כך. פיתאום הסתבר לי, משי עם הילדים שלי, שאני צריך להסביר להם ולשכנע אותם שאם תהיה התקפת מחבלים על הבית שלנו, אמא לא תהרוג אותם.“

לא רק יורם ארידור היה מזועזע. הציור בור כולו נרעש מהמיסמך המזועזע שהביא לשידור, לפני כשבועיים. בהשבוע יומן ארועים, כתב הטלוויזיה החיפאי עמוס כרמלי. סמדר הרן דיברה ישירות אל ה מצלמה, ישירות אל ליבו של כל צופה. היא סיפרה בדיוק מה קרה, היא סיפרה כיצד הנקה את בתה למוות, היא סיפרה

מנהל מחלקת יבין שיפוט מהיר

על רגעה האחרונים עם בעלה דני וכתה עינת. היא האשימה. היא העלתה סימני שאלה. היא ירערה את ביטחון הכל.

אמת עיתונאית. הארץ סערה כולה. עור ויץמן סירב להתראיין בטלוויזיה בראיון מיוחד לכבוד יום-העצמאות כת גובה על שידור הראיון עם סמדר „שגע במוראל העם.“

כאשר התעוררה השאלה בציבור, אם היה צריך לתת לסמדר להתבטא, כפי שהתבטאה, נחלק הציבור כולו לשני מחינות. המנהל הראשון טען כי היתה זו חובה עיתונאית, ואפילו לאמית, לשדר את דבריה של סמדר. „היא לא יצרה את המציאות הנוראה. היא רק סיפרה עליה ממקור ראשון. דברים כאלה, יהיו כור אבים כאשר יהיו, אסור להסתיר אותם.“

החלק האחר של הציבור טען כי אסור היה לשדר את הראיון. „סמדר הרן היתה בהלם אחרי המיקרה והדברים שלה היו בלתי מאוזנים. אי אפשר לתת לאשה ב מצבה לדבר לא מול המצלמות.“ סמדר עצמה הכחישה כמובן בהטלת הוזה כי היתה בהלם וחזרה והסבירה את טענותיה בטל-וויזיה (הטולם הוזה 2174).

חיסום השבונות. הוועד המנהל של רשות השידור דן אף הוא בבעיה. אולם תחת לדון בשאלה אם אכן היה צריך לשדר את הראיון או לא. בכובד ראש מיקצועי ומוסרי, נגרר הוועד המנהל, כדור כו בקודש, למלחמה פנימית של חיסול השבונות, כשכמה מחבריו שוכחים כלל את הטרנדית שבעיקבותיה בא הראיון עם סמדר הרן.

יש שתעלה את הנושא לדיון היה, כמור בן, המוקיון המיקצועי של הוועד המנהל, עורך-הדין אהרון פאפו. הוא יצא חוצץ כנגד מנהל מחלקת החדשות, חיים יבין, ודרש לפטר את אהרון, בלי שידור הראיון.

גם נציג ד"ש בוועד המנהל, צבי (הוי) זינדר, הצטרף לדרישתו של פאפו.

ממלא מקום מנהל הטלוויזיה, חתן פרס ישראל, מרדכי (מוטי) קירשנבאום, ש-השתתף אף הוא בדיון, טען כי אסור לערוך דיון בדבר עתידו של חיים יבין מבלי שהוא עצמו ישתתף בישיבה. לעוררתם של פאפו וזינדר נחלץ יושב-הראש של הוועד המנהל, הפרופסור ראובן ירון, שטען כי הוא חיפש את יבין כדי להור מינו לישיבה, אך לא הצליח למצוא אותו.

המנכ"ל אסר. המנכ"ל החדש של הרשות גילה הגינות מפתיעה. טומי לפיד אומנם התמרמר על כך שיבין לא התייעץ עימו לפני שידור הראיון, אך הודה כי אילו היה יבין שואל אותו מראש, הוא היה מאשר את שידור הראיון.

שאר חברי הוועד המנהל יצאו להגנת יבין והעיתונות החופשית. פאפו הבין כי אין לו הפעם רוב והוא נסוג מההצעה לפטר את יבין, אך דרש לנזוף בו. בכך תמך החסיד השוטה שלו זינדר, ונראה היה גם שירון יתמוך בכך. או איימו חברי המערך בוועד המנהל לפוצץ את הישיבה, ירון התקפל ותוך גימגום „צריך יהיה לברר את הנושא.“ נעל את הישיבה. נדמה היה כי הפעם יינצל חיים יבין, ולא יהפוך הקורבן הרביעי של התקפת המחבלים על נהריה. הוועד המנהל לא החליט לנזוף בו, והנסיונות להביא לפיטוריו לא הצליחו. אולם לא עברו ארבעה ימים מהישיבה, ואנשי הליכוד הוכיחו כי עדיין לא הירפו מטרפם. יבין הוזמן על-ידי הרדיו להופיע בתוכנית המוקדשת לעיתונאים ולעיתונים. הוא לא היה צריך להתייחס בתוכנית זו לשידור הראיון עם סמדר הרן, אלא לספר על עבודת מערכת החדשות של הטלוויזיה. כאשר נודע הדבר ללפיד, הוא אסר על יבין להופיע בשידור „עד שלא נברר עד תום את פרשת סמדר הרן.“

מישטרה

מעצר מיוחד

המנהל נעצר על כי הוציא במורמה מקררים, שבת-המישפט קבע כי הם שייכים לו

כאשר התאבד שמואל פיינשטיין, בחודש ספטמבר בשנה שעברה, הוא בודאי לא חשב לסבך בצרות את אחד הספקים של השותפות כפריות פרי וירק. אולם היתה זו אחת מתוצאות הלואי.

אחרי ההתאבדות פורקה השותפות לפי החוק ועברה לכונס-נכסים, אשר המשיך לנהל את ענייניה. אולם מאחר שהשותפים היו מסוכסכים כבר לפני ההתאבדות, קשה היה להשתלט על כל ענייניה הפזורים, ולכן ביקש המפרק, בין השאר, מבית-המישפט להחזיר מקררים מסוימים לחברה שממנה התקבלו — בסר ראשון. בית-המשפט אישר את הבקשה באוקטובר שנה שעברה.

יש לשער כמה גדולה היתה הפתעתו של מנהל המיפעל בסר ראשון, מרק קלאר בין (32) כאשר הופיעו במיפעל בחודש מארס אנשי מישטרה וביקשו לעשות חי-פוש, לפי צו חיפוש שהוצא בחודש ינואר. החשד היה כי הוציא במירמה את המקררים. מייעץ מפתיע. למרות שהמנהל רי מוכירתו פתחו בפני חוקרי המישטרה את כל ארכיונם ומיטמכתם, והגישו להם את צו בית-המישפט בירושלים, המצהיר כי המקררים שייכים לחברת בסר ראשון החליטה המישטרה לעצור את המנהל ואת מוכירתו דבורה אורלי (23).

הקשר שמצאה המישטרה בין המוכירה ובין החשדות היה „כי הפקידה הודתה שיש קשר בינה ובין הנגירות.“ טיעון מפתיע ביותר, מאחר שתפקידה הראשי של מוכירה הוא לספק בניירות המיפעל.

המישטרה עצרה את השניים ל-48 שעות, ואז הביאו את השניים בפני בית-מישפט לשם הארכת מעצרו לעשרה ימים נוספים. בבית-המישפט חזרה החוקרת המישטרי-תית, מרים גרשט, על בקשתה לעצור את הנאשמים בגלל הוצאת המקררים בי-מירמה, וזאת אחרי שגם שם הוצג לפניה, על-ידי סניגורו של החשוד, המיסמך הי מאשר כי המקררים הוצאו לפי צו בית-המישפט.

השופט לא התרשמה מטיעוני המישטרה וישחררה את השניים בו במקום בערובה.